

Méhes Károly

KÉT DIÓ

Napokig foglalkoztatott az a dió
 amit a járdán láttam
 a héjából kitört egy darabka
 elővillant belőle az ép dió
 Hagytam egyrészt lustaságból
 meg – hitegetem magamat
 a nagylelkűségemmel – hátha
 másnak nagyobb örömet
 jelent
 Nem értettem mért ragadt meg bennem
 ennyire amit jó ha két másodpercig
 láttam egy kicsit törött dió
 Elmúltak az ünnepek fordult az év
 és továbbra is naponta megyek
 a klinikára
 Rossz de voltaképpen jó is ülünk
 beszélgetünk nem siet senki sehová
 És ez még sokáig így lesz
 Ma megint láttam egy diót
 teljesen másutt és másmilyent
 kisebb volt teljesen zárt megfeketedett
 héjából is van rajta még egy darabka
 Nem hagytam ott másnak
 legyőztem lustaságomat állítólagos
 nagylelkűségemet felvettem és
 úgy vágtam zsebre mint aki valami
 fontos elveszettnek hitt holmiját találta meg
 Arra gondoltam majd együtt
 feltörjük és eleszegetjük ezt a pici diót
 majd akkor ha véget ér a klinikai időszak
 és megörültem ó micsoda
 csodálatos jövőbe mutató tervek!

AZ ÉVEK SZÁMA

Nem már nem akarok feltétlenül százötven évig élni
 Gyerekként amikor e jóslatot hallottam és azonnal elhittem
 előre büszkeség töltött el már csak amiatt is mennyire sok
 időm van semmivel nem kell kapkodni ráérek; százötven év
 Nyilván tudtam mágusi túlzás ez az asztrológusi előrelátás
 és titokban magamban kiegyeztem kilencvennyolc évvel
 mutatván – ugyan kinek? – mértéktartó szerénységemet
 még a száz év sem kell ennyivel bőven megelégszem
 mert a kilencvennyolcig is rengeteg – ma már úgy mondom: –
 rettenetesen sok idő volt még hátra vagy inkább előre

Nem már egyáltalán nem akarok százötven sem kilencvennyolc évig élni és nem tudom érdemes-e mindezt hangoztatni vagy épp annyi az értelme mint valaha elhinni ezeket a számokat Nem lettem bölcs csupán látom amit látok és – megint csak önző módon persze – nem kívánom azt hogy mások majd ugyanazt lássák rajtam-bennem amit én látok most és emiatt a kívánságom miatt egy cseppet sem szégyellem magam mert ez talán őszinte és esetleg értelmes kívánság sőt kívánás miközben még rengeteg akár hóbortosnak tűnhető ötletem és tervem van de az biztos hogy már ez is köztük szerepel legalábbis néha eszembe jut

ÚJ ÉV NAPJÁN

Gál Csaba

új év napján
 leül a nagy zongorista
 az év klaviatúrája elé
 két kezét néhány másodpercre
 a levegőégbé emeli
 aztán lecsap
 a napok sötét és világos billentyűinek
 félhangjai súrolják egymást
 éjszakák és nappalok feszültsége
 sziporkázó játékában kisül
 ez a zongora mintha bennünk szólna
 mégis a mennybolt felől visszhangzik
 néha vészjósló néha nyugodt
 néha szomorú vagy örömteli
 máskor mélabús és reménytelen
 aztán diadalmas és felkelti
 azokat akik összeroskadtak
 megfáradtak és megterheltek
 ez a hangverseny elfeledteti
 a százszor végig járt fájdalom útját
 tiszta lappal újrakezdeni
 amíg e koncert tart
 amíg van idő
 lehetséges
 hinni ebben talán
 könnyebb
 új év napján